

Aínda que naceu no sur de Italia, **Ángelo Néstore** (Lecce, 1986) é de Málaga e escribe en castelán. A súa obra xira en torno ao poético, que el entende como un territorio *queer* no que a poesía se hibrida con disciplinas como a performance, as artes escénicas, a música ou a narrativa. Publicou *Hágase mi voluntad* (XX Premio de Poesía Emilio Prados, 2020), *Actos impuros* (XXXII Premio de Poesía Hiperión, 2017) –traducido ao inglés co título *Impure Acts* por Lawrence Schimel na editorial neiorquina Indolent Books– e *Adán o nada* (2017). En 2021 sairá a súa primeira colección de poesía en italiano, titulada *I corpi a mezzanotte*. Actualmente co-dirixe o Festival Internacional de Poesía de Málaga Irreconciliables, é director editorial da editorial de poesía Letraversal e profesor no Departamento de Tradución e Interpretación da Universidade de Málaga.

Para alén disto, con dezaoito anos alzouse co Premio á Mellor Interpretación Masculina no Concurso Nacional de Teatro Vittorio Gassman de Roma. As súas últimas obras teatrais son o monólogo en homenaxe a Gloria Fuertes *Esto no es un monólogo, es una mujer* (autor e director) e a peza en solitario *Lo inhabitable*, na que dialogan poesía, teatro e performance. En 2018 concedeuse o Premio Ocaña á súa traxectoria poética no XXI Festival Internacional de Cine LGBT de Extremadura.

INSEPULTO

*Mi madre compró un nicho en Italia y me dijo:
aquí descansaremos los dos con tu padre.
Y, de repente, imagino su cráneo apoyado sobre mi cráneo,
refugiados en la madera del árbol que nos vio nacer, y le sonrío.
Su esperanza me roza como una caricia
para que un día deje España y vuelva,
la suya es una promesa de amor eterno.
Pienso en mi madre, en mi padre y en mí, convertidos en polvo,
una familia sin descendencia, mediterránea,
unida en la muerte como nunca lo estuvo en vida.*

*Algún día el conserje barrerá las flores podridas,
nos dejará desabrigados frente al mundo,
mirará el nicho e intuirá nuestro amor en la foto familiar con fondo blanco
entre tanto hueso desnudo,
igual de seco, igual de blanco.
Si lo pienso un nicho es la utopía perfecta:
sin hombres o mujeres, todos extranjeros.
Guardamos un mundo ideal dentro,
en nuestros huesos, pero tan lejano.
La tumba es el modelo de familia definitivo.
Deberíamos meter todos la cabeza en un nicho
hasta que deje de dolernos el mundo.*

← (ÁNGELO NÉSTORE)

Luns 23 de novembro
20:30

ÁGORA

www.centroagora.es

Poetas Di(n)versos ²⁰²⁰

Ángelo Néstore

Nome crucial da nova poesía galega, **Ismael Ramos** naceu en Mazaricos en 1994. Alí viviu os primeiros anos da infancia para despois mudarse á vila costeira de Noia. En Santiago de Compostela formouse como filólogo, con especial atención cara á Teoría da Literatura e a Literatura Comparada. Dende entón, ten exercido como responsable de comunicación no eido cultural, editor e libreiro.

Xa moi novo comezou a colaborar en revistas e recitais. Mesmo fixo parte do consello de redacción dunha delas, a histórica Dorna. Ten participado en encontros e festivais poéticos nacionais e internacionais; os seus poemas poden lerse en castelán, finés, francés, húngaro ou portugués, e a súa obra aparece recollida en antoloxías referenciais como *No seu despregar* (2016), *13. Antoloxía da poesía galega próxima* (2017), *Poetízate* (2018) ou *Piel fina. Joven poesía española* (2019).

Estreouse nas librarías en 2016, tras gañar o Premio Johán Carballreira con *Os fillos da fame*, ao que lle seguiría en 2017 o seu último título ata a data: *Lumes*. Traducido por el mesmo ao castelán como *Fuegos* (2019), o poemario gañou o Premio Javier Morote outorgado polas librarías independentes españolas (CEGAL) ao mellor libro publicado por un autor/a novo/a nese ano. Actualmente traballa no seu próximo libro, que será publicado na primavera de 2021.

REPARACIÓN

*Na casa de enfronte o home serra, martela.
Cada poucas semanas inicia unha obra nova sen sabermos se rematou a anterior.
Ningún veciño atende. Salvo eu, esta mañá.
Sento no escritorio e intento contar a historia dos meus nervios.
Fixo unha data concreta e despois serro, martelo. Espanto paxaros.
Os meus nervios son homes que entran e saen.
Escribo unha parábola sobre a traizón do mundo contra o mundo.
Un só home que entra e sae. Unha vez.
Esperto cedo e non recibo visitas.
Na casa de enfronte o veciño comeza a traballar antes ca min.
Ningún dos dous sabe da tarefa do outro: os avances, a duración.
O traballo é un misterio. Fixo unha data concreta dende a que empezar. Continúo.
O poema de amor sobrevive ao amor.
Preto de aquí, un home adulto chora na ducha durante dous, tres minutos.
Despois le algo que o reconforta.*

(ISMAEL
RAMOS)

Luns 23 de novembro
20:30

ÁGORA

www.centroagora.es

Poetas Di(n)versos ²⁰²⁰

Ismael Ramos

